

NAŠA MOČ

GLASILO SLOVENSKEGA DELAVSTVA

Naročnina znaša: celoletna 4 K, poluletna 2 K, četrtletna 1 K; posameznik 10 vin.

Uredništvo in upravnništvo: Kopitarjeva ulica št. 6

Izhaja vsak petek

Št. 36.

V Ljubljani, 4. avgusta 1916.

Leto XI.

Naznanila predsedstva J. S. Z.

Ljubljanski premil. g. knez in škof dr. Anton Bonaventura Jeglič so blagovolili milostno izjaviti z ozirom na vabilo predsedstva J. S. Z. na njen občni zbor 20. avgusta 1916, da bodo sami imeli ob 8. uri zjutraj božjo službo za udeležence občnega zbora v cerkvi sv. Florijana in da se bodo udeležili tudi občnega zbora J. S. Z.

1. avgusta 1916.

Vsakemu, ki deluje v strokovni delavski organizaciji, se pripeti, da mora poravnati spore. Razboriti delavski organizatorji drugod, ne samo v Avstriji, tudi večkrat tožijo, da več kot nasprotniki škodujejo organizaciji spori med tistimi ljudmi in osebne mržnje, če so tudi ene misli, da, več kot umljiva nenaklonjenost gospodov delodajalcev nasproti delojemalcem. Kolikokrat je moral že tudi pisatelj tega članka poravnati spore med člani raznih delavskih društev in med odborniki. Fejst ljudje: navdušeni za našo sveto delavsko stvar, navdušeni za naše verske in za naše narodne vzore se ti liki mali otroci sporečejo ob vsaki pičici, ampak medtem ko se ti otročad prepira, joče in tudi bunka, kadar mu prekupi strast razžaljenega malega otročjega srčka in izgubi razsodnost ljubka, drobna glavica, ti otroče ne ve čez dve minuti ničesar več o tem. In veliki otroci? Odraščeni ljudje? K nežni deci naj bi se šli učit, in ne držali bi mule osebne mržnje po leta in leta popolnoma proti načelom naše svete vere, ki vele: odpuščaj! Ni krščansko, če kuhaš jezo nasproti bližnjemu; uči se potrpežljivosti in odpusti, če se ti tudi navidezno dela krivica. Naj bi vsak, ki mrzi svojega brata, svojo sestro, pomislil na Križanega, ki je na križu odpustil celo tistim, ki so križali Njega, Odrašenika, Boga-človeka.

Ljudje smo slabi, pozabljamo, češar bi nikdar ne smeli pozabiti. Ne odpuščamo, kuhamo jezo, z nekako peklensko slastjo uživamo, če blate zlobni jeziki sobrata, mesto da bi se postavili v bran zanj. Le malo jih je takih, ki bi vzeli v bran brata ali sestro, kadar jo obrekujejo ali opravljajo zlobni

jeziki; s slastjo in z veseljem se pase-mo na čenčah in to na traparijah tudi takrat, kadar prav dobro vemo, da gre za čenče grdi, zlobni, umazani gobce: pobeljeni grobovi. Ej, kolikim izbornim krščanskim delavcem in delavkam so izmišljene in pretirane čenče zatrla veselje do dela; s kolikimi vzornimi delavci in delavkami sem sodeloval v malem krogu slovenske krščansko-socialne delavske politične in strokovne organizacije, a jih kar na enkrat nisem več videl na shodih, na sestankih, na sejah. Ne mislim na take, ki so le radi podpor »zraven«, mislim na take, ki bi jim v nedemokratičnih organizacijah rekli, da so se povzpeli na vodilna mesta; o katerih sem znal, da so v našem taboru radi vzorov naše delavske organizacije; ne na take, ki so danes tukaj, jutri tam; marveč na take, o katerih sem znal, da so z dušo in s telesom naši. A če sem jih srečal na cesti in vprašal: prijatelj, prijateljica, kaj je s teboj? Ne vidim te več? Veste, ni se mi odgovarjalo: izpremenil sem svoje nazore, marveč odgovarjali so mi: ta me ni maral, jaz pa njega ne; te ne maram; žrli so me, pa so me ubili! Čudil sem se takim prikaznim predletji, zdaj se več ne. Pazim, da spore med delavstvom poravnam, kjer in če le morem, jih že v kali zadušim; včasih se tako nehvaležno delo posreči, včasih tudi ne; je težava, posebno pri trdih naših trmastih bučah, ko mislimo, da imamo le mi prav, če si kaj vtepemo v glavo in ne pomislimo, da trpi vsled naše trme le naša stvar in da ni človeka na svetu, ki bi vse prav pogodil.

Vsemu slovenskemu krščanskemu socialnemu organiziranemu delavstvu bi rad zaklical, ko bi to mogel, ker tega ne morem, storite to tisti in tiste, ki tole citate: »Posnemajte, kadar Vam kdo pride s čenčami in z marnji proti Tvojemu sobratu, sosestri, na častnem polju dela žuljave dlani; ustanovitelja naše slovenske krščansko-socialne delavske organizacije, dr. Kreka, ki ne posluša čenč in marenj, in če jih že v svoji ljubeznivosti mirno posluša, ti bo vsakega izgovarjal, tudi takega, ki njemu samemu s praznimi čenčami in marnjami dela krivico! Ni dovolj, da ga ljubimo, da ga spoštujemo, da mu zaupamo, krščanski slovenski delavci in delavke, posnemajmo ga v tem, da

ne bomo samo čisto nič dali na prazne čenče in marnje, marveč da bomo z milo in krepko besedo vzeli v zaščito tistega, ki ga obirajo ljudje.

Če bi kar naenkrat zdaj vsi, ki boste to brali, člankarja ubogali, bi lahko kar prenehal pisati ta članek. A ker vem, da bodo čenče in prazne marnje še naprej ubijale razborite sodelavce in sodelavke na njivi katoliške slovenske delavske demokracije, zato še nekoliko besedi, kako naj postopajo člani naših organizacij in kako naj postopajo odbori naših delavskih društev, kadar čenče in marnje povzročijo spor v njih vrstah.

Ej, spori, te osebnosti! Naj bi jih ne bilo; a ker so, mora pred vsem vsak gledati na to, da ne škodujejo skupnosti. Pred vsem: člani naših organizacij, kadar zapazite, da se prepirata dva resno, takrat storite vse, kar le morete, da se bosta poravnala in spravila! Z lepo besedo, s svetom; prava beseda, izpregovorjena na pravem mestu in ob pravi priliki, dela včasih čudeže!

Če se to ne posreči, potem je po moji sodbi dolžan odbor, da poseže vmes. Vem, da veliko zahtevam, a polagoma bo moralo priti do tega. Poglejte, kako hudo je, če se rešujejo marnje in čenče pred sodiščem in na Kranjskem pred razsodišči. Glede na varstvo osebne časti so naše postave, kar je seveda popolnoma prav, zelo stroge. Psovke se sploh kaznujejo. Mimogrede: nič ne škodi, če se polagoma prično izgubljati med delavstvom gotovi »prefejst in prekreпки« izrazi, ki sicer niso smrtni greh, a lepi niso. Marsikdo misli, in kolikokrat sem se na tihem že takim kumštnim smejal, da obstoja demokratizem v tem, da »krepko« govoriš in da zabavljaš čez vse, kar leze in kar gre; da hodiš zamazan in strgan in zaflekan okoli; presmešno, saj to res ni! Angleško in ameriško delavstvo hodi, kadar ne dela, oblečeno v črne obleke in se pokriva s cilindri, kakor pri nas najvišja gospoda, a o tem, da ni demokratično, ne dvomi cel svet. Demokratizem tiči v tem, da spoštuješ vsakogar pravice, da držiš s sodelavcem, da se možato in krepko, seveda na potih, ki ti jih dovoljuje postava, poteguješ za pravice svojega stanu, da si organiziran, ne pa da v praznih krepkih puhlicah robantiš in da hodiš za-

mazan in zaflekan okoli. Ej, kako so gledali na čedno, naravnost razkošno obleko v srednjem veku delavci; kako je še danes rudar ponosen na čestitljivo svojo knapovsko obleko. Delavka, svojega demokratizma ne kažeš s tem, da nosiš ruto; lahko nosiš tudi klobuk, pa si tudi demokratična in še manj boš izdala za klobuke, kolikor izdaš za rute, posebno zdaj v vojski, pa še glava te bo manj bolela, ker je bolj izpostavljena zraku. A huda mi ne smeš postati, ko boš to brala, moraš razumeti šalo; res je pa, da zdravniki nič radi rut ne vidijo, ker pravijo, da noša rut pospešuje bolezní v glavi: ušesobol, zobobol in tudi na sopilih.

A kam sem zašel! Saj hočem govoriti, kako naj se dela z vso silo na to, da se spori med delavstvom poravnajo. Meni je ljuba delavka, če je naša zavedna članica, naj li nosi klobuk ali ruto; saj ravno naš list posebno zdaj med vojsko čita več delavk, kot delavcev, zato se pa ne smem ne tem ne onim zameriti in povem, da je popolnoma vseeno, če nosi delavka klobuk ali ruto, samo to je res, da bi bilo tako za moške kakor za ženske najbolj zdravo, če bi se sploh ne pokrivali ne s klobuki in se ne zavijali v rute; če bi gologlavi hodili, bi nam manj izpadali lasje, tudi osiveli bi ne tako hitro in manj pleš bi videli; zdravniki pa pravijo in verovati jim moramo, da je noša klobuka bolj zdrava kot zavijanje v ruto. Kaj ne, delavke, ve, ki nosite ruto, za to ne boste hude na tiste, ki nosijo klobuk; pomnite, da v drugih krajih, ne posebno daleč od nas, sploh že vse delavke nosijo klobuke; ti, ki nosiš klobuk, mi pa tudi ne vihaj nosu nad tisto, ki je navajena rute; pred vsem: nosi že klobuk ali ruto in hodi gologlava: ne razburjaj se zato nikdar in ne jezi se na svojo sodelavko; ker taka nevolja ni čisto nič primerna, smešna pa že zato, ker se bodo že čez 20 let, če ne še prej, čudili tistim, ki bodo nosile rute.

Prepirov o tem ali ruto ali klobuk kaj ne, naj bo konec; ni vredno, da bi se za tako malenkost duhovi razburjali!

Zdaj, ko smo rešili »velevažno« vprašanje o klobuku ali o ruti, (klobuk sem zato prej zapisal, ker naleti na črko k, s katero se beseda prične, prej v abecedi, kot na črko r, s katero se beseda ruta začne), prestopimo zopet na resnejše reči.

»Med odbori in člani in med odborniki so večne ribarije,« to boš povsod slišal, kadar in kjerkoli obiščeš kako delavsko organizacijo; mogoče ni nič boljše, če ne še slabše v organizacijah »meščanskih« slojev, a kaj naj nas ti zanimajo v delavskem listu, ki naj se drži delavskih organizacij. Te ribarije so umljive, saj se še mož in žena, če sta tudi prijatelja, prav gotovo prerokata za prazen nič največkrat, a tako člani kot odborniki morajo gledati in delati na to, da se škodljive ribarije odpravijo.

Zdaj posebno med vojsko, ko je vse razburljivo in napeto, so še bolj kot prej odborniki in odbornice dolžni, da zatro vsak spor, ki se pojavi med člani. Kolikokrat sem to že napisal in povedal in še enkrat povem: odbori naših delavskih društev ne smejo sebe smatrati za nekako višje bitje; narobe: ko si prevzel po tvojih sobratih in sestrar na občnem zboru poverjeno ti zaupno in častno mesto dela, glej, da se boš popolnoma posvetil in žrtvoval stvari in da se ne boš prevzel, češ zdaj sem nekaj več kot so drugi. Saj to ni res. Nasprotno: odbornik, ki prav umeva svojo dolžnost, mora vedeti, da je postal sluga vseh članov; pazno in potrpežljivo mora poslušati člane, če se mu o kaki stvari, pa naj si bo še tako malenkostna, pritožujejo. Vedno se mora zavedati svoje dolžnosti, da je on neke vrste, recimo telefon, ki posreduje med člani in odborom. Pred vsem: hladno kri ohrani in ne vzplamti, če

tudi kdo na odbor zarobanti; če tudi pade krepka beseda, navadno se ne misli tako hudo, kot se pove in če se krepko pove, ne smeš postati hud; pomisli, da človeku kar odleže, če pove, kar ga pri srcu tišči. Ne odbijaj ljudem, kar pravijo, nikar ne misli, da moraš imeti le ti prav; vedno misli, da imajo mogoče drugi prav in povej, da boš že o tem odboru poročal. Poročati pa moraš o tem odboru, ker odbor je za to, da upošteva in da dela za svoje člane in ne za čast in slavo in korist posameznih odbornikov, če so tudi morebiti predsedniki, delati mora pred vsem in v prvi vrsti le za koristi skupnosti. Hvala Bogu, v delavskih naših organizacijah se je tekom let udomačil tak duh; morebiti ne čisto v vseh, ampak v večini; duh sebične častilakomnosti in koristolubja in samolubja ni posebno krepak; se tudi ne more vglobiti in uživiti, ker se je delo 22 let na polju katoliško demokratičnega slovenskega delavstva vkoreninilo in je v njih kaka samovlada nemogoča. Nevolja odbornikov bi odnesla čez noč takega nesposobnega predsednika, delavske organizacije, ki bi delal kar po svoji glavi in ki bi preziral odbor; nevolja članov bi pomedla s takimi odborniki in odbornicami, ki bi hoteli delati proti volji članov. Moja izkušnja: kjer se je odbor ali predsednik prevzel, je šla tudi organizacija rakom žvižgati; niti solze nisem potočil za njo, če sem izvedel, da se je to zgodilo zato, ker je odbor samovoljno vladal ali pa je prepustil sploh vse delo predsedniku. Na zrušenih gomilah takih organizacij so se zgradili novi, krepki, demokratični zakopi, ki živijo, ki cveto in rode tisočere sadove tudi med sedanjo vojsko; najhujši preizkušnji skromni organizaciji katoliško demokratičnega slovenskega delavstva.

Tuintam čujem še pritožbo, da se tuintam prevzema odbor nad člani, da poizkuša tuintam kak predsednik uve-

Skopuh.

H. Conscience.

»Vidim, kaj hočeš reči;« nadaljuje on, »gotovo mi hočeš očitati, zakaj podpiram njegovo skopost! Ne umevaš li, da tako varčujem le za se in za te? Ugovarjala mi boš morebiti, da nimam pravice do dedščine in da tudi ne bom ničesar podedoval. Tako se ti zdi, a temu ni tako! Stric Jan mi je volil polovico svojega premoženja, ostalo spada tebi. Poglej, Cecilija, na ta način bova enkrat imela vse zaklade starca; vse želje bova lahko zadovoljila; razpolagajoč z velikimi vsotami bova lahko predstavljala gospoda in gospo.«

Ker je deklica molčala, je mislil, da mu pritruje. Njegov glas je postajal še zmagovitejši, ko je nekoliko zasmehljivo nadaljeval:

»Posebno dolgo ne bova več čakala. Saj čuješ, da stric vsak dan hujše kašlja; s prsi ni nič! Pregovorila ga bova, da spiše oporoko, s katero bo nama vse zapustil. Zdaj bo šlo to še lahko. Če bo umrl — tega ne moreva zabraniti, potem bova pokazala, če znava uživati življenje ali ne!«

Dekle se je še bolj treslo, ko je poslušalo tako brezbožno govornjenje.

Tis je molčal nekaj časa; pričakoval je njenega odgovora. A ker je nema in sključena sedela, jo je vprašal:

»Cecilija, ali še plakaš?«

Počasi je nato ustajala, šla je dva ali tri korake nazaj, ponosno je vzravala glavo in je Tisa večkrat tako zaničljivo pogledala, da je prestrašen in začuden poskčil. Vedel le še ni, kaj naj misli o tem, kaj naj upa in česa naj se boji ker je bil Cecilijin obraz bolj vesel kot žalosten.

»No, kaj praviš,« jo je vprašal?

»Hinavski lopov,« je odgovorilo dekle s tihim glasom in z brezmejnim zaničevanjem.

»Kaj,« je Tis začuden vzkliknil?

»Tvoja žena naj postanem?« je nadaljevala Cecilija s srčno odločnostjo, »da bi ti pomagala še po stričevi smrti ga zasmehovati, — vdovam in sirotam krasti dedščino, ki jim po vsej pravici gre. Naj bom tudi živa pokopana, ob robu groba bi še klicala: ne in nikdar ne!«

Prestrašen brez besedi je gledal Tis ponosno dekle, ki ga je tako mogočno nadvladala, da je pobesil oči pred njo.

»Mislil si, da sem pod predpasnikom prej ihtela,« mu je rekla! »Motil si se. Videla sem, kako se ti je odpiralo srce, molila sem k Bogu in se mu zahvaljevala, ker mi je tebe takega pokazal, kakršen si. Zdaj te poznam!«

Trenutno je bil on še presenečen, a ko se je prepričal o tem, da je dekle trdno odločeno, se mu je raztegnilo lice v maščevalen posmeh.

»A, tako meniš? Dobro. Bova videla, kako mine ta reč; našel bom sredstva, s katerimi te bom prisilil, če ne boš poslušala dobrih besedi. Misliš, da me poznaš? Motiš se! Sem zlobnejši, kot misliš o meni. Na kolenih me boš še prosila, naj ti odpustim.«

»Tega ne bom nikdar storila,« mu je zelo hladno odgovorila.

»Kaj praviš, da tega nikdar ne storiš? Kar smejati se ti moram! Noričica, saj niti ne slutiš, da se celo tvoje premoženje nahaja v mojih rokah in da ti lahko odtegnem vse, da, tudi zadnji vinar.«

ljavljati svojo voljo recimo, da prehu- do. A prav posebno velikokrat tega iz delavske organizacije ne čujem; včasih je bilo takih pritožb veliko več. Kjer so še in če so upravičene, naj člani sami svoje opravijo.

Najbolj me veseli, ker že toliko časa nisem čul, da bi naše strokovne organizacije koga za to, ker je kritiko- val upravo ali odbor, izključile iz dru- štva, iz organizacije. To dokazuje, da preveva našo strokovno organizacijo zdrav, svež, pravi demokratični delav- ski duh. Posebno strokovne organiza- cije morajo gledati na to, da osredoto- čijo v svojih vrstah vse delavstvo svo- je stroke. To je pa le mogoče, da so od- borji strpni in ljubeznivi s svojimi čla- ni. Drugače to ne gre. Jaz za svojo ose- bo sem načelno že dolgo vrsto let naj- odločnejši sovražnik in nasprotnik iz- ključitve iz delavskih društev. To je mogoče, da nočem z enim ali drugim občevati, že vem, zakaj ne; a za izklu- čitev iz naših vrst, iz naših organiza- cij pa nisem za nikogar. Vem, da sodi o tem vprašanju marsikdo drugače, vem pa tudi, kaj je zaklinal naš Odre- šenik in Zveličar na križu tistim, ki so ga v svoji zaslepljenosti križali. Vem, da glede na »kritikastre« in »nerga- če« sodi eden ali drugi drugače in se naslanja na to ali na drugo učeno te- orijo, a kaj učenost, kakor jo tudi vi- soko spoštujem in cenim, več dam na lastno izkušnjo. Ta me je pa naučila povesti, s katero zaključujem:

Bil sem še mlad, poln vzorov, na- vdušen; v nekem društvu so me izvolili za odbornika in če se prav spominjam, še celo za tajnika. Neko nedeljo je pri- šel v društvo neki delavec, ki je straš- no sitnaril in zabavljaj in se kregal in psoval ljudi, ki sem jih spoštoval, ki sem jih imel in jih še imam rad, ker so si pridobili velikih zaslug za praktično uvedbo naših vzorov; tudi čez naša na- čela se je kregal; izkratka, zaplula mi je vroča, še mlada kri; v dveh odborih

sem izposloval večino, še celo soglasno, da smo ga izključili; če se še prav spo- minjam, sem ga celo v »cajtenge« dal. In nista minuli dve leti popolnoma, tako je zahtevala korist naše stvari, sem moral prav fejest sodelovati s tistim možem, ki je pošten človek, samo gla- vo včasih izgubi, da ne izbira besedi. Od takrat sem pa rekel: Fant, naka, za izključitev pa že nikoli ne boš, nisem in najbrže tudi nikdar ne bom, ker vem, da je svet okrogel, da se vrti in da se ne je nikdar nobena juha tako vro- ča, kakor jo izkuhajo.

Glasnik

Avstrijske krščanske tobačne delavske zveze.

NOVE NAJVIŠJE CENE ŽIVIM PRE- ŠIČEM IN PREŠIČJIM PRIDELKOM.

Izšle so nove določbe o najvišjih cenah prešičem in prešičjim pridelkom. Ta določba je važna posebno za delav- stvo. Naj se pazi na to, če se mesarji in drugi, ki so prizadeti, teh cen tudi dr- že. Kdor se jih ne drži, naj se kar na- znani pristojnemu okrajnemu sodišču, da ga bodo kaznovali. Zadošča, da se to naznani z dopisnico, samo priče se morajo natančno navesti: torej natanč- no ime in stanovanje. Cene, ki jih ob- javljamo, veljajo za Krahjsko; cene na Koroškem in na slovenskem Štajer- skem dobite v »Miru« in v »Sloven- skem Gospodarju«. Določbe slovejo:

Ukaz c. kr. deželnega predsednika na Kranjskem

z dne 20. julija 1916. l., št. 22.373, s ka- terim se izdajajo izvršilni predpisi k ministrskemu upazu z dne 6. julija 1916. l., drž. zak. št. 211

o določitvi najvišjih cen za žive pre- šiče in za prešičje pridelke.

Na podstavi §§ 4, 5 in 7 navedenega ministrskega ukaza se zaupazuje:

§ 1. Kadar se prodajajo živi pre- šiči na drugem kraju, kakor na kraju prevzema (iz hleva), se ne smejo zahte- vati in plačati višje cene, kakor so spo- daj navedene:

a) za pitane prešiče s težo od 60 do 90 kg (prešiči za pisanje), kadar se prodajajo pitalcem in živinorejcem za nadaljno vzrejo za 1 kg žive teže 6 K 12 v;

b) za pitane prešiče vsake teže, ka- dar se prodajajo za klanje, za 1 kg po običaju Budimpešta - Kőbanya 6 K 94 v;

c) za pršutnike s težo čez 40 kg, za 1 kg žive teže 4 K 80 v.

§ 2. Kadar se prodajajo zaklani prešiči (brez drobovja) v celih ali polo- vičnih kosih, se ne smejo zahtevati in plačati za 100 kilogramov žive teže višje cene, kakor so spodaj označene:

za prešiče brez drobovja, če se pro- dajajo z glavo in nogami, 700 K;

za prešiče brez drobovja, če se pro- dajajo brez glave in nog, 720 K.

§ 3. Kadar prodaja pridelovalec ti- stim, ki zopet prodajajo, se za 100 kg čiste teže spodaj navedenih prešičjih pridelkov ne smejo zahtevati in plačati višje cene, kakor so spodaj navedene:

A. Za prirejeno, soljeno, prekajeno, papricirano in poparjeno slanino ter za druge vrste dezertne slanine:

za namizno slanino, surovo in so- ljeno 800 K;

za namizno slanino, prekajeno, 848 K;

za hrbtno slanino in za slanino v kosih, surovo in soljeno, 860 K;

za hrbtno slanino in za slanino v kosih, prekajeno, papricirano ali po- parjeno, 910 K;

za dezertno slanino (mesno slani- no) 910 K.

Kadar se prodaja kaka druga vrsta masti in slanine, kakor so spredaj na- vedene, se za 100 kilogramov čiste teže ne sme zahtevati in plačati višja cena kakor 780 K.

»Kar vse vzemi« mu je odgovo- rila!

»Gledal bom, da boš zasmehovana spodena iz hiše.«

»Stori, kar misliš, da je prav!«

»Na smrtni postelji te bode tvoj stric klel!«

Tiho in preplašeno je Cecilija vsled te strašne grožnje sklonila glavo.

»Glej, glej! Ptičica pobeša peroti? Kam je izginil neupogljivi prejšnji po- nos,« se je norčeval Tis? »Zadeti te ho- čem še globlje. Vem, zakaj me zaniču- ješ! Nekdo živi, ki bi ga poročila, ne da bi se kremžila in se ga radi lepšega branila; ni li res? Tista vdova ima si- na, lahkomisljenceža, pijanca, tega bi rada vzela? Kar vzemi ga, še beračila bosta skupaj. Vem, tvoj tihi in priliz- njeni obraz prikriva občudovanja vre- dno trmo in veliko vztrajnost; a no- čem se maščevati samo nad teboj. Tu- di njega, ki je povod, da mene nočeš, bo moja maščevalna roka zadela. Pre- ganjal bom Barta in njegovo mater, gle- dal bom, da propade njih hiša. Ne bom prej miroval, dokler ju ne bom videl

stradati. Kdo bo kriv njunine nesreče? Nihče drugi, kot ti!«

Cecilijo so popolnoma uničile te strašne besede. Naslonila je svojo gla- vo na ognišče in se je v žalost zatopila.

Divje veselje je plamtelo na grdem obrazu neusmiljenega Tisa. Njegov po- gled je bil tako neplemenit in grozovit, da si misli, kako vidiš v njem, ki s strupenim pogledom začara svoj plen in dopusti, da umre na tisočeri način, predno ga požre.

Čez četrto ure pride stric Jan doli,« ji je rekel. »Še enkrat in zadnjič, Ceci- lija, dobro vse premisli. Hočeš li mir ali vojsko z menoj? Češ li biti bogata in srečna, a hočeš postati dekla, more- biti celo beračica? Premisli, četrto ure kmalu mine.

Cecilija je dvignila glavo in je pla- kajoče odgovorila:

»Govoriti hočem tudi jaz; vse bom povedala svojemu stricu. Izpoznati mo- ra tvoje licemerstvo; ker je dobrega srca, se bo gotovo zgrozil nad tvojo zlobo, ki jo niti ne sluti!«

»No, no!« ji je odgodrnjal in se ji je porogljivo smejal; »govori, kolikor

hočeš, govori o mojem licemerstvu, ka- kor praviš, ponovi besedo za besedo, kar sem ti govoril! Verjel ti le ne bo. Dobrega srca je, seveda? A ravno zato bo storil to, kar hočem jaz. Le toži me; čim bolj me boš tožila, timbolje zame!«

Ko je to govoril, je polagoma tako padal z glasom, da Cecilija, ki je zo- pet naslanjala glavo na ognišče, konca njegovega govorjenja ni več slišala. Hinavski goljuf se je medtem splazil po prstih k stranskim vratom, zapu- stil se sobo in tiho, da se ni nič slišalo, zapahnil vrata od zunaj.

Čez trenutek nato je slišala Cecilija v notranji hiši glasno njegovo klicanje:

»Stric Jan! Stric Jan!«

Trepetaje je dekle poskočilo, pogle- dalo je po sobi in prestrašeno izdih- valo:

»Za Boga, k stricu je šel, da ga na- hujska proti meni.

Hitela je k stranskim vratom, da bi jih odprla, a klic obupa se ji je izvil, ko je videla, da je Tis zapah zunaj po- tisnil pred nje.

B. Za sveže svinjsko meso, in sicer:

za stegno, pleče, šinjak 780 K;
za karé 860 K;
za rebrica in trebušno meso 700 K.
C. Za prekajeno svinjsko meso:
za gnjat, pleče, šinjak 900 K;
za karé 920 K;

za rebrica in trebušno meso 800 K.
Kadar se prodaja kaka druga vrsta mesa, kakor so pod B in C navedene, se za 100 kg čiste teže svežega mesa ne sme zahtevati in plačati višja cena, kakor 700 K in za prekajeno meso ne več kakor 800 K.

V tem paragrafu določene najvišje cene veljajo za dobavo od pridelovalčeve železniške postaje brez omota.

Kadar se pošiljajo prešičji pridelki vsake vrste, se sme za omot zahtevati in plačati največ 1 odstotek prodajne cene.

§ 4. Za prodajo živih in zaklanih prešičev ter prešičjih pridelkov določene najvišje cene se umevajo, ako se proda za gotovino na kraju prevzema. Ako se kupnina upa, se smejo terjati čez najvišjo ceno samo obresti, ki ne presegajo obrestne mere meničnega eskompta avstrijsko-ogrske banke, veljavnega ob sklepu kupčije, za več nego 2 odstotka.

§ 5. Kadar se prodaja v trgovini na drobno, to je, kadar se neposrednje oddaja porabniku, in sicer če oddaja pridelovalec v množinah do največ 15 kilogramov, in če oddaja tisti, ki zopet prodaja, se za en kilogram spodaj navedenih prešičjih pridelkov ne smejo zahtevati in plačati višje cene, kakor so spodaj navedene:

A. Za slanino in svinjsko mast:
za nesvrto svinjsko mast vsake vrste (tolščo, trebušno mast) in za neprirejeno surovo slanino 8 K 40 v;

za scvrto svinjsko mast 9 K 40 v;
za namizno slanino, surovo ali soljeno s kožo 8 K 64 vin.;

za namizno slanino, prekajeno s kožo 9 K 12 v;

za hrbtno slanino in in za slanino v kosih, surovo ali soljeno, 9 K 28 v;

za hrbtno slanino in za slanino v kosih, prekajeno, papricirano ali poparjeno, 9 K 80 vin.;

za dezertno slanino (mesno slanino) 9 K 80 v.

Kadar se prodaja kaka druga vrsta masti ali slanine, kakor so spredaj navedene, se za 1 kg ne sme zahtevati in plačati višja cena kakor 8 K 40 v.

(Dalje.)

Gospodarska zveza v Ljubljani

ima v zalogi

jedilno olje, riž, čaj, kakor tudi vse drugo specerijsko blago.

Oddaja na debelo!

Za Ljubljano in okolico je otvorila

mesnico

v semenišču v Šolskem drevoredu

kakor tudi

specerijsko trgovino

na Dunajski cesti štev. 30.

Kdor pristopi kot član h „Gospodarski zvezi“, dobi izkaznico, s katero ima pravico do nakupa v mesnici in trgovini.

A. & E. SKABERNÉ, Mestni trg štev. 10

Velika zaloga manufakturnega blaga, različno sukno za moške obleke, volneno blago, kakor ševijoti, popelin, deleni, itd. za ženske obleke. — Perilno blago, cefirji, kambriki, batisti v bogati izbiri. Različno platno in šifoni v vseh kakovostih in širinah; potrebšine za krojače in šivilje. Flanelaste in šivane odeje, različne preproge za postelje, kakor tudi cele garniture. — Novosti v volnenih in svilenih robcih in šalih. Namizni prtji, servijeti in brisalke iz platna in damasta. **Priznana nizke cene!**

Veliko skladišče v prvem nadstropju

Bogata zaloga ženskih ročnih del in zraven spadajočih potrebščin.

F. Meršol LJUBLJANA
Mestni trg 18.
Trgovina z modnim in drobnim blagom.
Velika izber vezenin, čipk, rokavio, nogavio, otroške obleke in perila, pasov, predpasnikov, žepnih robov, ovratnikov, zavrtnic, volne, sukanca itd.

Predtiskanje in vezenje monogramov in vsakovrstnih drugih risb.

Priporočamo cenjenemu občinstvu edino domačo tvrdko

Ignac Vok
Specijalna trgovina šivalnih strojev in koles
Ljubljana, Sodna ul. 6,
katera ima po ugodnih cenah in obrokli od strokovnikov priznane najboljše šivalne stroje v Evropi in to so PFAFF

10letna pisarna garancij
Pouk o vezenju vsak čas brezplačno. Pridni posredovalci se iščejo

Najboljša, najsigurnejša prilika za štedenje!

Ljudska Posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, Miklošičeva cesta št. 6

pritličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadružniki, temveč tudi

cela dežela Kranjska

in jih obrestuje po

4³/₄ 0/0

brez kakega odbitka, tako da sprejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih obresti 4.75 kron na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1913 čez 22 milijonov kron. Za nalaganje po pošti so poštnohramnične položnice brezplačno na razpolago.

Načelstvo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Jože Gostinčar.
Tisk Katoliške Tiskarne.

Najboljša in najcenejša zabava
v Ljubljani je v

Kino Central

v deželnem gledališču.

Obiskujte vedno »Kino Central«, kjer se za mal denar dobi bogato razvedrilo!